

ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ : Δραχ. 3 ο στίχος. ΓΡΑΠΕΖΩΝ, Άνωμόμων Εταιριών Δραχ. 5 ο στίχος. ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ : έπαγγελματιών και έμπορικώς φέουσας επί τριαιτέρω συμφωνίης.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δραχ. 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δραχ. 250

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΓΙΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΤΟ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΕΞΑΜΒΛΩΜΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΑΙΟΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Ἡ Κυβέρνησις, κατόπιν τῶν ἐκκλησιῶν τῶν ἐλαιοπαγωγῶν, οἱ ὅποιοι ἐφθάσαν εἰς τὸ βρονθῆσαι νὰ ἐκρίζωνεν τὰ δένδρα τῶν, ἀπεφάσισε [τέλος νὰ λάβει μέτρα προστασίας ὑπὲρ τοῦ προϊόντος τῶν.

Τὸ ἀρχικὸν νομοσχέδιον τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας «περὶ ἰδρύσεως ἐπιτροπῆς προστασίας ἐλαιοπαγωγῆς» τὸ ὅποιον ἐξαφαλλίζει εἰς τοὺς ἐλαιοπαγωγούς τὴν τιμὴν τῶν δρχ. 16 κατ' ἑκάστην δὲ τὰ 5 ὄξ. ἔχοντα ἐλαϊόλαδα—πρῶγμα πού ὑπὸ τῆς ἡμερησίας συνθήκας θὰ ἠτονμιάνακούφισην— αὐτοὺς μὲ τὰς πρώτας συζητήσεις ἐγκατελείφθη. Ἡ κολούθησαν καὶ ἄλλα σχέδια τὰ ὅποια καὶ αὐτὰ εἶχαν τὴν αὐτὴν τύχην.

Καὶ τὸ ἀποτελεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς προσπάθειας εἶνε τὸ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐξουσιοδοτήσεως ψηφισθὲν καὶ δημοσιευθὲν νομοθετικὸν διατάγμα προστασίας τῆς ἐλαιοπαγωγῆς.

Τὴ δημιουργεῖται τῶρα μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νομοθετικοῦ μέτρου γιὰ τὴ δική μας τοῦλάχιστον ἐλαιοπαγωγὴν ; Ἀποκλεισμός τοῦ δικοῦ μας λαδιοῦ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν ἐπὶ τῶσον χρόνον, ὅσον θὰ χρειασθῆι γιὰ νὰ ἀπορροφηθῆι τὸ πλεόνασμα λαδιοῦ τῆς Π. Ἑλλάδος.

Καὶ τοῦτο, γιὰτὶ ὁ νόμος γιὰ τὸ λάδι τῆς ἰδίας ποιότηκαθορίζει διαφερετικὰς τιμὰς.

Ἡ Πελοπόννησος π. χ. θὰ προσφέρει εἰς τὴν κατανάλωσιν τὸ λάδι τῆς 3 ὄξ. ἐλευθερα πρὸς δραχμὰς 16 ἢ μάλ-

λον μὲ τὰς τοπικὰς τῆς φολογίας, ἂν ἔχει, πρὸς 16.50 κατ' ἑκάστην, ἐνῷ ἡ Μυτιλήνη τὸ ἴδιον λάδι τῆς αὐτῆς ὄξύτητος πρὸς δραχμὰς 19.10.

Ἡ τιμὴ τοῦ δικοῦ μας λαδιοῦ 5 ὄξ. δρχ. 19.10 ἢ ὅκᾳ ἀναλυτικῶς ἔχει ὡς ἑξῆς : τιμὴ σύμφωνα μὲ τὰ Διατάγματα τοῦτο ὀρίζεται δρχ. 14 1)2 εἰς τὰς ὁποίας θὰ προστεθοῦν καὶ δραχμὰι 4.60 (δηλ. ἐγχειροσ φέρος ἐπὶ δρ. 14 1)2, δρ. 1.68, τοῦ ἀναγκαστικοῦ δανείου 0.67, δῆμων καὶ κοινοτήτων 0.14, Γεωργ. Τραπεζῆς 0.14, Λιμενικῆς 0.24, ὁδοποιίας καὶ Γεωρ. Ἐπιμελητηρίου 0.04, προσφ. 0.01, χαρτοσ. στατιστικῆς καὶ ὑπερμερικῆς 0.13).

Ἐχομεν λοιπὸν ἐκιοῖλαδον τῆς αὐτῆς ποιότητος προσφερόμενον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος μὲ διαφόρους τιμὰς δηλ. μὲ δρχ. 16 1)2 καὶ 19.10 τὴν ὁκᾶν. Καὶ εἶνε φυσικὸν νὰ ἐξαντληθῆι πρῶτα τὸ φθηνότερον καὶ ὕστερα νὰ ζητηθῆι καὶ τὸ ἀκριβύτερον.

Ἐἶχαμε δὲ ἡμεῖς καὶ αὐτὴ τὴν ἀτυχίαν νὰ εὐρεθοῦμε εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν.

Γι' αὐτὸ τὸ Νομοθ. Διατάγμα ὅπως ἔγινε ὄχι μόνον ἀκαμμιὰ προστασία δὲν δίνει εἰς τοὺς δικούς μας παραγωγούς, ἀλλὰ καὶ δημιουργεῖ ἄμεσον κίνδυνον νὰ τοὺς στερήσῃ γιὰ πολλοὺς μῆνες τὰς ἀγορὰς κατανάλωσιν πού ἐπὶ μακρὸν ἀγωνιζόμενοι ἐδημιούργησαν, διὰ τῆς δραστηριότητος τῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς καλύτερας ποιότητος λαδιοῦ, πού ἐπιτυγχάνουν μὲ τὴν τελειοτέ-

ραν τῶν βιομηχανιῶν.

Ἄλλὰ τὸ οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὅποιον περιήλθον οἱ ἐλαιοπαγωγοὶ μας τοὺς ἐπιτρέπει νὰ περιμῆνουν ἕως ὅτου ἐξαντληθοῦν τὰ πλεονάσματα τῆς Π. Ἑλλάδος ; Βεβαίως ὄχι.

Γι' αὐτὸ θὰ ἀναγκασθοῦν νὰ πωλοῦν τὸ λάδι τῶν ὄχι πλέον μὲ τὴν τιμὴν τῶν 11 1)2 δρχ. τὴν ὁκᾶν, ἀλλὰ ὀλιγώτερον τῆς τιμῆς αὐτῆς κατὰ τὴν διαφορὰν πού παρουσιάζει τὸ κόστος τοῦ λαδιοῦ Π. Ἑλλάδος καὶ τοῦ δικοῦ μας, ἑηλ. τῶν δρχ. 2.60.

Ἡ τιμὴ ἐπομένως πού βγαίνει ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Νομοθ. Διατάγματος γιὰ τὸ λάδι τὸ δικό μας ὄξ. 5 εἶνε δρχ. 11.90 ἢ ὅκᾳ ἡλατωμένη καὶ αὐτὴ κατὰ τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς εἰς λιμένα ἐξαγωγῆς καὶ ὄχι ὡς ἀναγράφεται δρχ. 14 1)2.

Καὶ προβλέπεται μὲν παρὰ τοῦδιατάγματος ἕξαγορὰ ὑπὸ τοῦ Κράτους μέχρι 8.000.000 δκάδων καὶ ὑπάρχει πιθανότη νὰ ἴσῃ μὲ ἀναλογία ὁκάδ. 1.200.000, ἀλλὰ ἡ ἐξαγορὰ αὐτὴ δὲν θὰ μεταβάλλει καθόλου τὴν τιμὴν τοῦ ποσοῦ πού θὰ μείνει, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχει ἐξαντληθῆι τὸ πλεόνασμα τὸ φθηνότερον, κατὰ 2.60 δρχ. τὴν ὁκᾶ. τῆς Π. Ἑλλάδος.

ΣΤΥΛ. Σ. ΚΡΗΤΙΚΑΣ
Γερουσιαστῆς Λέσβου
τοῦ Ἀγροτικοῦ καὶ Ἐργατικοῦ
Κόμματος τῆς Ἑλλάδος

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ Ἡ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ 1931

Τοῦ κ. Γ. ΚΟΙΖΙΟΥΛΑ

Ἡ κυριώτερος λόγος πού μὲ κάνει νὰ ἐπιχειρήσω, γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τοῦ ἀγαπητοῦ μου «Ταχυδρόμου», τὸς ἴσως προσδετικὸς ὅπως ἀκούω καὶ ἄλλοι Μιτιληνοὺς, μὴν ἐκαστοῦ ἑτηλογραφικῆς πεζογραφίας τὸν περὶ τῶνον χρόνον δὲν εἶνε ἡ μικρὴ συνθήκη πού ἐπικράτησε ν' ἀποτελεῖ, μίᾳ φορὰ στὸς εἰσὼκα μῆνες τὸ ζηλευτὸ πρόνομιον (καὶ κάποτε τὸ μοναδικὸ γνώρισμα) τῶν ἔσων παταγίνονται πολὺ ἢ λίγα μὲ τὴν κριτικὴν, ἀλλὰ μὴ δαυτέτερη καὶ ἀνδιδοτέστερη, πού εἶνε ἡ ἰκανοποίησις τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκδήλωσιν τῆς Παράκοιουθῆτας δηλαδὴ, ὅσο μὲν τὸ ἐπιτρέπουν οἱ καιροὶ καὶ τὰ μέσα, τὴν κίνησιν τῆς λογοτεχνικῆς τοῦ τόπου μας ὅπως φανερώνεται ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ] ἐν τῷ περιοδικῷ—εἰ ἐφημερίδας ἀπομένον καθυστερημένους, ἀφοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἀκόμα τὴν παλαιότερα ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸ στίχου τῆς συντηροῦν μὲ κκοδολεγεμένες ἀναδημοσιεύσεις—νιώθω τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀντιδράσω στὸ πνεῦμα τῆς ἀπαισιοδοξίας πού θέλει νὰ παραστήσῃ πὸς δὲν ὑπάρχει τίποτα καλὸν στὴν ἑλληνικὴ λογοτεχνικὴ παραγωγή τῆς ἐποχῆς μας, πὸς οἱ νέοι ποιητῆς καὶ πεζογράφοι εἰν' ἀνίκανοι νὰ δημιουργήσουν κάτι σημαντικό ἢ ὑποφερτὸ καὶ πὸς ἡ λογοτεχνία μας εἶνε σταματήσῃ ἐν τῷ παλιῷ, πού μὴν ἀπὸ τῆς ἡλικίας νὰ ὀργανώσῃ καὶ νὰ βροθιάσῃ τὸ λόγο. Τέτοιες γνώμης λέγονται συχνὰ, ἀπὸ σοβαροὺς καὶ ἐπιπολαίοντες παρρητητῆς τῆς φιλολογικῆς μας ζωῆς, καὶ φαίνονται σὲ κποιες περιπτώσεις ἀληθινὰς, ὅταν εὐρουν τὴν ψυχολογία τοῦ ἀναγνώστη ἢ τοῦ ἀκριτοῦ πρῶτον καὶ ὀπχωρητικῶς ὕστερ' ἀπὸ πλῆγματα καὶ κρούσματα ἀλλεπάλληλα κακῶν στίχων, κακῶν πεζογραφήματων, κακῶν ἀρθρῶν, πού εἶνε τ' ἀναγκαῖα κατὰ κάθε τῶνον καὶ κάθε καιροῦ. Δὲν πρέπει ὅμως ποτὲ τὰ μνηστικὰ ἀπὸ συμπτώματα τῆς ἀνοησίας καὶ τῆς ματαιοδοξίας, πού γυρβεῖ νὰ κάμει ἐπίδειξιν καὶ μὲ τὴν τέχνην, νὰ κινεῖται καὶ νὰ δριλῆσιν τὴν διὰ τῆς μᾶς καὶ τὴν κρίσιν μας, ὅταν πρόκειται νὰ διατυπώσωμε συμπεράσματα γιὰ

γενικὰ φαινόμενα καὶ γιὰ συνολικὰς προσπάθειας. Κι' ἔχω τέλος τὴν ὑπόψιν πὸς οἱ ἀπαισιοδοξοὶ κριτῆς τῶν περιστατικῶν τῆς λογοτεχνίας μας εἶνε ἡ ἀπόμειξις, πού ἔχουν ἀποχωρήσει ἀπὸ τὴν κίνησιν καὶ τὴν δράσιν καὶ προσπαθοῦν νὰ παρακολουθοῦν ἀπέσω τὸ παιγνίδι, ἢ ἀνίκανοι, πού δὲν ἐκρίθησαν κατὰλληλοι γιὰ τὴν συμμετοχὴν στὴν ὥρα τῆς δημιουργίας καὶ θέλουν νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ἀποκλεισμό τους μὲ τὴν συκοφαντίαν τῶν ἄλλων. Ἀντίθετα πρὸς ὅλους ἀφ' αὐτῶν, ἔχω τὴν ἰδέαν πὸς ἀρκεῖ νὰ δώσῃ κανεὶς ἔστω καὶ λίγη ἀπὸ τὴν προσοχὴν του καὶ τὴν πίστην του στὴν τριγυρινὴ φιλολογικὴν ἐργασίαν καὶ ὅτι ἀσθενεῖ νὰ ἐπιλημμυρίσῃ ἀπὸ ἐπαρηρτησῆς καὶ ἀπιστοδοξίας—ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ θρημασμοῦ, ὅταν εἶνε κάπως ὑπερβολικὸς σ' ἀφ' αὐτοῦ τοῦ εἰδους τῆς ἀνάγης.

Σήμερα δὲ σκοπεῖω νὰ μιλήσω γιὰ ὅλα τὰ ἔντυπα πού βγήκα ἐν τῶν περὶ τῶνον χρόνον—ἔβαντε πολλὸν τὸ χροσμερὶ καὶ λίγον τὸ διάφορον—οὐτε ἀκόμα καὶ γιὰ ὅλα τὰ βιβλία πού ἔβησαν τὴν μὲναι καὶ τὴν ἀνάλοσιν ἀρκετὰ ἀπ' αὐτὰ ἔτυγε νὰ τ' ἀκούσω μόνον καὶ νὰ μὴν τὰ ἴδω, ὅπως τῆς δὲν διεξοδικῶς μελέτες τοῦ Μιχαλόπουλου γιὰ τὸ Φεραλο καὶ τὸ Σολωμὸ καὶ τὴν ἄλληλ, τεχνοκριτικῆς τοῦ Μπέρτου γιὰ τὸ Τριτό τὸ Ζωγράφου. Θὰ περῶναι ἀκόμα ἀρχολογίαι, ἐπὶ ἀχριστο γιὰ τῶρα, τῆς σφῆς εἰσαγωγικῆς καὶ ἐρημητικῆς ἐπὶ τῆς τοῦ Φριλλῆου στὸν ἀριστοτεχνικισμὸν τοῦ «Ἰώδ», γιὰτὶ τὸ ἐπιπλητικὸν ἀπὸ βιβλία ὑπάρχει κατὰ κύριον λόγον ἐν τῷ ποιητικῷ. Καὶ πρῶτιστα, θὰ περιορισθῶ, σ' ἕναν ἀπ' αὐτῶν δὲν μεγάλους κλάδους τῆς φιλολογίας, τὸν πεζογραφικόν, γιὰτὶ ἐν τῶν μὲν φαινομένων πὸς φαίνεται πὸς εἶνε τὴν μεγαλύτερη ἀντίσῃ καὶ τοῦ ὀριμότερου καρποῦ, στὴν περὶ τὴν παραγωγή. Ἐκυκλοφόρησαν δέβρια καὶ τρεῖς τέσσαρες ποιητικῆς συλλογῆς, ἀλλὰ εἶταν ἡ παλιὴν ποιητικὴ μὲ δυναμικότητα γνωστὴ ἀπὸ προηγούμενα βιβλία τῶν ἑνὸν συνεκτιστῶν τῶν μὲ ἰκανότερες γνωστῆς πάλι ἀπὸ τῆς καταχώρησιν τῶν περιοδικῶν (ἡ συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ ΜΑΣ

Ἡ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΥ

Διήγημα τοῦ κ. Μ. ΦΙΛΗΝΤΑ

Μία φορὰ σὲ χρόνια περασμένα, ἕνας ἐκπαιδευτικὸς ἐκπαιδευτῆς εἶχε πάρει τὸ τρέμ 7 κέρτασ ἐνὸς τόπου στὸς Ἀμπελοκήπους. Τετάρτη ἦτο ἀπολείω.

Ἡ μέρα εἶταν βροχερή, μὰ ὁ δάσκαλος δὲν εἶταν ἐκεῖ. Ὅταν ὁ δάσκαλος γύρισε, βρήκε πᾶνον ἐνὸς τραπεζοῦ ἕνα ἔγγραφο τοῦ ἐπιθεωρητῆ, πού τὸν καλοῦσε σὲ ἀπολογία.

Ὁ δάσκαλος τότε κάθισε κῆγραψε ἀπολογία.

Ἐπίσης ἀργότερα ἐν τῷ χέρια μου καὶ αὐτὴν παραθέτω ἀπαράλλαχτι :

Σάββατο 8 τοῦ Δεκεμβρίου 19... Ἡ φύσιν σκληρὴ καὶ τυφλὴ μάννα.

Θέλουνε νὰ πῶνε πὸς κάθε μάννα τέτοια εἶναι, μὰ...—ὀφρὶκη/ κᾶν εἶταν ἀλήθεια ἕνα τέτοιο πῶμα ;

Στὴν μαλακίαν τὴν ἀγκαλιὰν τῆς σὲ ὀφρῆγει καὶ σὲ συντρέφει ὅπως ἐπιταπόδι μὲν ἐν τῷ πλοκάμιον του τὰ γλυκίσματα τὸ θυμὸν του.

Μητιὰ μωχθηρὴ ἡ κοινωνία φαρμακῶν σου τὴν ψυχὴν, διαν ἔχεις. Μετρημένο πού τὴν ἔχουν.

Χτῶν παιδιῶν τῆς, ἐκείνη τῆς ἔσπης παγίδα : τὸ αἶσθημα. Αὐτοῦ πᾶνεται καὶ ἀπάνου αὐτοῦ συντρέφεται ἡ ψυχὴ τῶν διαλεχτῶν τῆς. Παραδέρνει συντριμμένη κιάγροσσιζέει μὲν στὴν κατὰθῶναι τὴν παγίδα ἡ ψυχὴ τῶν διαλεχτῶν παιδιῶν τῆς.

Σήμερα ὁ ποιητῆς—ἕνας ποιητῆς ἄς ποῦμε—ἔθαψε τὸν ἀδερφόν του, τὸ μόνον τὸν ἀντροσφον στὴν ἐρημίαν του... στὴν Ἀθήνα. Ὅχι ὅπως θάφονταν κάθε ἀνθρωπο.

Στὰ αἰθαντικὰ πινυδία τῆς—ψυχοπενήτρα ἡ φύσιν—ἐχωριστῆς ἀπόλαψης τοὺς ἀτέλει.

Τὸν ἔθαψε ζωντανὸν ὁ ποιητῆς τὸν ἀδερφόν του ἐν τῷ φθισισατροεῖο.

Ἐνας περὶ φανος λεβέντης, σὲ δεκαπέντε μέρες φτώμα... Ἄλλὰ φτώμα πού μιλεῖ καὶ τὴν καρδιά σου καίει.

Ἐλα Χριστέ, στὴ γῆς ἀπόψε ν' ἀκούσομε ἀπ' τὸ στόμα σου τὸ θυλικὸν τὸ «Ἄεθρο ἔξω» !.

Τοῦ ἀρροστοῦν τὰ μάτια μὲ τὴν ἀπαντοχὴ τοῦ ἀνέλιποτον ἀποχτοῦνε κάποιον λάμψη ἀλλόκατη λίμνη ζωτικῆ, σὲ τῶν ματιῶν τῆς θυλικῆς Μαρίας, πού διάλεξε τὴν ἀγαθὴν μερίδα.

Μὰ τὸ στήθος... ὀ ἀγκούσα !. Ὁ Θεός—τὸν ἦλιο λέω—σὲ δλεχένει τὴν λαμπρόδα του. Τὸ βασίλειον ὁ ὀδανὸς βᾶφεται τριανταφυλλῆς. Τὴ δμοσφο; πού εἶνε τὸ βᾶδι ὁ ὀδανός. Τῶσα βᾶδία !.

ὄχι καὶ δὲν πρόφτασε, καλέ μου, νὰ τόνε χορτάσει...

Τῶσα βᾶδία καὶ πάντα φρέσκη ἀχόρτασῃ ἡ δμοσφία του, σὲ νὰ βῆκε χτῆς ἀκόμα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δημοσποῦ.

Τὸ ἔαφρον ὀδοτόσο ὁ ἄδαφος ἐκείνος, πὸς σὲ λίγο... ἄβριο ἴσως... θὰ συναλλάξει αὐτῆς τῆς τρυφερόδες πού τοῦ δείχνει ἡ πεντάμορφη καὶ ἀκαρδη μάννα ἡ φύσιν μὲ τὴν μίσην τῆς τὴν κατελύτρα.

Τῶσρα λιμνοκοποῦν ἀδιάφορα. Καὶ στάλα στάλα διακρῖζονε τὰ μάτια τοῦ νυκτῆ, τὰ μάτια ὀμιετὰ μάβρια, τὰ μεγάλα.

Πῶσω ἐκεῖ ἐν τῷ βᾶθος κοιμοῦνται τὰ βουνα πού δὲν πεθαίνουν... ὀ !

Ἐπρεπε μὴν ἀπ' ἀφῆς τῆς μέρες νὰ τόνε θάψῃ ὁ ποιητῆς τὸν ἀδερφόν του.

«Τὰ δᾶκρυα δὲ μουσκῆβονε αὐδὲ λυγᾶνε οἱ στεναγμοὶ τοῦ περρωμένου τῆ βουλή».

Καμπανίζονε τὰ τραμβᾶγια, τὰ φροκίνητα σφυρίζονε τρελλὰ.

Χαροκοποῦνε οἱ ἀγνοιστοὶ δαμῶνες τοῦ Ἡρώλου. Ἡ κοινωνία τοῦ χασκογελά.

τὸν ποιητῆ. Ἀγωνία. Ἀνησυχῶνε τὰ παιδικία καὶ ἀσπότης τῶνε κατᾶματα, σὲν τὰ πρόβατα, πού νοιόθονε τὴν μπόρα νᾶχεται ἀπὸ μακροῦ.

Πρῆπει νᾶφῆσει τὰ παιδία μὴ σιγῆ... Ὅχι σιγῆ, μὴ μέρα. Εἶναι Σάββατο.

Μόνον σήμερα, ἂν κάνει τὸ χροῦσ του, θὰ παραβῆι λιγώτερον τὸ καθῆκον του... ὀ ἡ μητροῖ !..

Σήμερα λοιπόν... Ἀγωνία καὶ φροκίνα.

Ἐνανθῆναι καὶ τὸ μέτωπό του θροῦβους ἀπὸ ἔρωτα. Μὰ δὲν τοῦ φάνηκε κανένας ἀγγελος νὰ τοῦ σπουγγίσει τὸ μέτωπον... ἐκεῖ μέσα κάθετα ἡ λάμπα ἡ Γνώσιν... ἡ μαγαρισμένη.

Ἄς ἀφῆσομε τῶρα τὰ ποδῆλοιπα ὁ ἴδιος νὰ τὰ πῆ. Ὁ ἄμοιος ὁ νεκροθάφτης τᾶδερφοῦ του. Λέει : «Τὸν παῖρον τὸ δᾶκρυα τὸν ἀρροστο σὲν εἶδε κοντὰ του τὴν παρηγορῖα τοῦ ἐμῆνα... καὶ τραβῆζει. Νὰ πατῆσει δὲνμπορεῖ πᾶ ἐν τῷ πόδια.

Στὴν ἀγκαλιὰ μου τόνε σηκῶνω καὶ τὸν κατεβᾶνω. Μὲ βοηθεῖ καὶ ὁ ἀμαζῆς, νέος μελαχρινός μὲ καστανὰ μάτια, πού λάμπουν ἀπὸ νύκτα καὶ ἔσῃ. Ἡ παγωνία τοῦ ἔχει κοκκινίσει τὰ μάγουλα. Τοῦ ἀδερφοῦ μου τᾶχει κοκκινίσει ἡ δερμὴ τοῦ ἔχτικου.

— Κρυώνω, μὴ λέει. Βγᾶνω τὸ πανωφόρι μου καὶ τόνε σκεπᾶζω ἐν τῷ γόνατα καὶ ἐν τῷ στήθος ἐκεῖ πού βᾶζει ὁ Θᾶνατος.

Βουβός ὁ ὀδανός. Ὅδηγῶ ἐν τῷ τάφῳ... τὸ παιδί μου. Ὅταν ἀφῆτος γεννῆθηκε ἐγὼ εἶμουν ἄντρος.

Ἀκόμα εἶμαι ἄντρος ἐγὼ, καὶ ἀφῆτος πεθαίνει. Ἡ στήθῃ γιὰ ἡ φύσιν. Ἡ φαρμακῆφτρα ἡ κοινωνία... Ποιὸς μιλεῖ σὶμά μου ;

Ἄ! ὄχι! μέσα μου βουτίζονε τὰ φῆτιά μου.

Τᾶφῆτιά μου τὰ ἔρημα, πού δὲν

θάκοῦνε τὴν ἀγγυροκοῦδουνη λαλιὰ του πιά. Λαλιὰ στρογγιὰ οἱ καμπάνες βαριοκοῦδου.

Βαριοκοῦδου... Δὲν εἶνε γιὰ γάμο εἶνε γιὰ ἔσδι.

Ἄνθῆι τὸ χροῦσ καὶ τὰ νᾶ πουλιὰ ἐν τῶν ἦλιο πορπουλιζῶν.

Ἀργοπεθαίνει ἡ μέρα. Τᾶμάξι σταματῆσει ἐν τῷ ποδιὰ τοῦ Ὑμητοῦ.

Βογκοῦν καὶ τρῖζονε τὰ πέφκα. Ἀελινό. Τὸν κατεβᾶνω ἐν τῷ τάφῳ. Ὁ τάφος ἀφῆτος λέγενα «Σωτηρία».

Μὴ δὲν εἶνε τάχα σωτηρία ὁ τάφος.

Βουβός... μονᾶχος βουβός σὲν ἀτιμῶνιστο καράβι, παίρνω πίσω τὴ σῆρᾶτα πού τὸν κουβᾶλῆσα. Βοῦχει πάλι...

Ὁ Νικόλαος πῶς ἐπᾶνε. Πῆθανε Ὅχι! πὸς πῆθανε !

— Δὲν ἔξανθῆται πᾶ ὅτι ἐμαρᾶνθῃ, μόνον ἔχᾶθῃ σ' τῶν αἰώνων τὰ βᾶθῃ.

Ὁ βορᾶς φουσῆ δυνατὰ. Μὲ φτῶνε κατὰμουτρα. Μὲ μωσκῆβει πατόκορφα. Συγκλαδοκορμῶριζα μὲ κλῶνι. Ἐγὼ δὲ νᾶθῶμ τὸ θυμὸν του, προχοσῶ. Τὰ μάτια μου εἶνε βορκαμῆνα σὲν τὰ σύννεφα, τ' ὀδανού. Μὰ δὲν ἔσοπονε...

Ὅταν γύρισα ἐν τῷ σχολεῖ ἦβρα τὰ παιδικία σκοποσιμῆνα μέσα ἐν τῷ βροχῆ.

Σὲν τὰ πρόβατα πού τοὺς πατάξανε τὸν ποῦμα. Κι' ἦρθανε γύρω μου καὶ μὲ τηροῦσανε βουβᾶ καὶ ἀμίλητα ἀλαφιασμένα.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΤΙΑ

(ΡΟΜΑΝΤΖΟ) ΥΠΟ ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ (ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ»

— Είπατε απ' τούς τυχερούς... — Διηγήθη έμετε οι δυο, κι' ε; μη μιλάμε.

— Ο Βρανάς δεν απάντησε τίποτα. Κόιταξε την άκρη του τσιγάρου του, απ' όπου τώ χαλάζιο γενόμα του καπνού ανέδινε μέσα στην θερμή ατμόσφαιρα...

— Ο Βρανάς παρακολουθεί επίμονα τώ νοσοκόμο που ηγγικινοέρχεται μέσα στη σάλα των δύο αξιωματικών, συζητώντας. Περπατεί τή ματιά του πάνω απ' τόν φαντάρο. Και σά δρέθηκε μιά στιγμή, κοντά του, τώ λέει.

— Και γιατί τώ κόψανε τώ πόδι; — Ο νοσοκόμος σταματά τή δουλειά του και τόν κοιτάζει με κάποια άπορία.

— Παιανό; Τώ λοχία; — Ναι. Τώ λοχία. — Μα... γιατί γαγγρηνίσανε. Μήπως είνε ο πρώτος ή ο δεύτερος; Κάθε μέρα κόβουν χέρια και πόδια... Μπερεκέτι... Ο νεκροθάλαμος είνε πάντα γεμάτος από δώτα. Και ό κ. διευθυντής διάταξε τόν αξιωματικό τώ όλκτου να παραγγείλει φαρδιά νεκροκάσες για να δάξουνε μαζί με κάθε νεκρό και μερικά απ' αυτά τώ λείψανα τών... άλλων.

— Οί δυο νέοι άκούανε με φρίκη. Ο Βρανάς κίταξε μιά στιγμή κατάματα τώ φίλο του, κι' ό Λεωνής πρόσθε κείνη τή μέρα πρώτα, φορά ένα μικρό κίνημα σάν έλαφρό τρεμουλιασμα στην άριστερή γωνία των χειλιών του. Κατόπι ρώτησε τώ νοσοκόμο, κι' ή φωνή του ήταν αδύνατη, κι' άσταθής.

— Και πώς... πώς τούς άφίνουσε και γαγγρηνιάζουν; — Ο φαντάρος σήκωσε τούς ώμους έκεί πότεριβε μ' ένα σφουγκράρο τόν νιφτήρα.

— Δεν τούς άφίνουσε... Μα είνε περισσότερο λαθωμένοι που μάς έρχονται τώρα-τώρα, είνανε τής πληγής τούς μέρες ανάλλαξης ή άλτέλα δίχως επίδοσους. Πριν από τέσσερις μέρες μάς ήλθε μιά μπατόλια μετά τώ μεσάνυχτα. Ω; που νά τούς έξοικονομίσουν, τούς δάλανε; στά φορεία τούς εβαρέους και τούς άλλους κατάχαμα, έκεί στώ μεγάλο διάδρομο τώ πρώτου παραρτήματος, που άνάβει τώ κρεμαστό φανάρι. Τούς έδω εγώ που όσοι μπορούσανε βγάσανε ένα-ένα τώ σκουλήκια απ' τώ τραύμα τούς μοναχοί τούς. Νά- κάτι κοντόχοντρα σκουλήκια...

— Μιά σιωπή έγινε μέσα στή στενόμακρη σάλα, και δεν άκουότανε παρά τώ παύο τώ νοσοκόμου που έτριβε. Κατόπι τώ σούρωσε μέσα στόν κουβά τόν πήρε και όγηνε έξω χτυπώντας όσο μπορούσε λιγάτερο τάρβυλα τού.

— Ο Λεωνής έβαλε ένα τσιγάρο στώ στόμα τώ φίλου του, τώ τάναψε, άναψε κι' ό ίδιος και φύσηξε από θάθειά τού μιά μουσική καπνό, ξανασαίνοντας μαζί με άνακούφιση.

— Είπατε απ' τούς τυχερούς... — Διηγήθη έμετε οι δυο, κι' ε; μη μιλάμε.

— Ο Βρανάς δεν απάντησε τίποτα. Κόιταξε την άκρη του τσιγάρου του, απ' όπου τώ χαλάζιο γενόμα του καπνού ανέδινε μέσα στην θερμή ατμόσφαιρα... — Ο Βρανάς απάντησε πολύ σκεπτικά, κοιτάζοντας στώ δάχτυλο τή βεργέττα του.

— Εγώ, άλλάξει. Είμαι παντρεμένος. Τώπε αυτό με ένα τρόπο άσχηρό, που έκασε κάθε συζήτηση πάνω στώ ζήτημα.

— Αδύνη και μιά άλλη φορά άνοιξε τώ στόμα του για τώ γάμο του. — Ο Λεωνής για νά τόν κάνει νά ξεδίσει ο νους του, τώ θυμίσε διάφορες ιστορίες από τή σκληρή ζωή τής εκπαιδευτικής περιόδου των στόν Ούλαμο των Αξιωματικών. Και τής διηγότανε μένα τρόπο που πολλές φορές τώ καταφέρνε νά τόν διασκεδάσει σ' αλήθεια. Ο Βρανάς ήτανε σ' άλλη διμοιρία τώ Ούλαμο, επειδή ήτανε κοντός. Στην τρίτη διμοιρία. Και δεν είχε κείνο τόν κυριό στενές σχέσεις με τόν Λεωνή, που σάν πρώτο μπάζόν τόν κατατάσανε στην πρώτη διμοιρία, που ήταν όλα τάφηλα παλληκάρια. Η πρία τώ Βρανά ήτανε όλο δασκάλοι, κοντούλεστα άκόμα και μελετηροί. Η παράγκα τής διμοιρίας τών δασκάλων έφεγγε απ' τ' άναμμένα σπαρματσάτα άκόμα και τή νύχτα τής Κυριακής, όταν ό Λεωνής με τή συντροφία του γύριζαν από τήν «άδεια διανοικτερεύσεως μετά θεαμάτων», που άποτελούσε τή μοναδική κάθοδο τών μαθητών από τώ στρατιωτικό λόφο τής Τούμπας μέσα στην πόλη τής Σαλονίκης. Η διμοιρία τών δασκάλων διάβαζε πολύ. Στά θεωρητικά δεν τής έβγαινε κανένας. Η παράκα τώ Λεωνή δέ διάβαζε καθόλου. Κέρδιζε όμως όθιμοές από τώ παράστημα τώ λιγερό κι' άψευγάδιαστο, απ' τώ δυνατά παραγγέλματα που άνηλαλούσαν με στρατιωτική βία στώ πάλκο στά παρτήματα, απ' τήν άκρίβεια τής βολής, κι' απ' τώ τίνχημα τής χειροβιβίδας, που θέλει νάσαι άψηλός για νά φύγει μακριά. Άκόμα κι' απ' τώ ταχυτικό δάλομο τώ δικώου, που είνε δασκάλοι τώ πορούσανε κακομοίρικα σά νυχτικό σκεπρό. Ήτανε μιά παράκα σάν ένα είδος «Τρεί; Σωματεύλακες».

— Ήταν ό Δούρας, ένας άτημος δημοσιογράφος, που έγραφε σατυρικά τραγούδια και τή τραγουδούσαν οι άλλοι. Ήταν ό Χαραλάμπος, ένας συγγραφέας, παιδαγωγικός θεατρικών έργων, ένας νέος λιγνός με τρυφερά κατανά μάτια, τύπος ειρηνοποιού. Ήταν ό Μηνάς, ένας έθελοντής από τήν Καπδόκια, σωματώδης σάν Πόρθος, άθλητικός σάν ένας έφηβος. Ήταν ό Ξανθός με καρουλιστά μαλλιά, μα δικά μάτια, και τριανταφυλλί μουτρο. Ήταν ό Δούρας, Λούδς τότε λέγανε «εί άλλοι, μακρός και λιγνός σάν φουρνόφιας, ένας διανοούμενος απ' τ' Αιόχλι με πρόσωπο και κεφάλι άλλ Γκρέκο. Ήνα περιεργό μίγμα έρωτισμού και σεμνότητος. Ο Δούρας τόν έλεγε «σάτυρος που καλογέρεφε». Όλοι αυτοί είχανε συνθεθεί περίφημα, με κείνη τή φιλία που μόνο κάτω απ' τώ κοινά δάσκαλα τώ πολέμου σφυροκοπά ή ζωή, Είχανε κοινό ταμετο, κοινό σασατίο, κοινά μυστικά, κοινές περιπέτειες και κοινά τώ γλέντια τής Κυριακάτικης «άδειας διανοικτερεύσεως μετά θεαμάτων».

— Ο Δούρας κορόνιδεσε όλο τή πράγματα και έκανε συλλογή από φτηνές φυλάμενες πίπτες, μεγάλες

καρδιάς μετ' έπιπλοκών. — Αύτοτρομακτισμό; δηλαδή. — Έστο. Έσώ δες συγκινείται καθόλου; Ταρατώσε «με τώ σμιχτά και μαύρα φρόδια!»

— Ο Βρανάς απάντησε πολύ σκεπτικά, κοιτάζοντας στώ δάχτυλο τή βεργέττα του.

— Εγώ, άλλάξει. Είμαι παντρεμένος.

— Τώπε αυτό με ένα τρόπο άσχηρό, που έκασε κάθε συζήτηση πάνω στώ ζήτημα.

— Αδύνη και μιά άλλη φορά άνοιξε τώ στόμα του για τώ γάμο του.

— Ο Λεωνής για νά τόν κάνει νά ξεδίσει ο νους του, τώ θυμίσε διάφορες ιστορίες από τή σκληρή ζωή τής εκπαιδευτικής περιόδου των στόν Ούλαμο των Αξιωματικών. Και τής διηγότανε μένα τρόπο που πολλές φορές τώ καταφέρνε νά τόν διασκεδάσει σ' αλήθεια. Ο Βρανάς ήτανε σ' άλλη διμοιρία τώ Ούλαμο, επειδή ήτανε κοντός. Στην τρίτη διμοιρία. Και δεν είχε κείνο τόν κυριό στενές σχέσεις με τόν Λεωνή, που σάν πρώτο μπάζόν τόν κατατάσανε στην πρώτη διμοιρία, που ήταν όλα τάφηλα παλληκάρια. Η πρία τώ Βρανά ήτανε όλο δασκάλοι, κοντούλεστα άκόμα και μελετηροί. Η παράγκα τής διμοιρίας τών δασκάλων έφεγγε απ' τ' άναμμένα σπαρματσάτα άκόμα και τή νύχτα τής Κυριακής, όταν ό Λεωνής με τή συντροφία του γύριζαν από τήν «άδεια διανοικτερεύσεως μετά θεαμάτων», που άποτελούσε τή μοναδική κάθοδο τών μαθητών από τώ στρατιωτικό λόφο τής Τούμπας μέσα στην πόλη τής Σαλονίκης. Η διμοιρία τών δασκάλων διάβαζε πολύ. Στά θεωρητικά δεν τής έβγαινε κανένας. Η παράκα τώ Λεωνή δέ διάβαζε καθόλου. Κέρδιζε όμως όθιμοές από τώ παράστημα τώ λιγερό κι' άψευγάδιαστο, απ' τώ δυνατά παραγγέλματα που άνηλαλούσαν με στρατιωτική βία στώ πάλκο στά παρτήματα, απ' τήν άκρίβεια τής βολής, κι' απ' τώ τίνχημα τής χειροβιβίδας, που θέλει νάσαι άψηλός για νά φύγει μακριά. Άκόμα κι' απ' τώ ταχυτικό δάλομο τώ δικώου, που είνε δασκάλοι τώ πορούσανε κακομοίρικα σά νυχτικό σκεπρό. Ήτανε μιά παράκα σάν ένα είδος «Τρεί; Σωματεύλακες».

— Ήταν ό Δούρας, ένας άτημος δημοσιογράφος, που έγραφε σατυρικά τραγούδια και τή τραγουδούσαν οι άλλοι. Ήταν ό Χαραλάμπος, ένας συγγραφέας, παιδαγωγικός θεατρικών έργων, ένας νέος λιγνός με τρυφερά κατανά μάτια, τύπος ειρηνοποιού. Ήταν ό Μηνάς, ένας έθελοντής από τήν Καπδόκια, σωματώδης σάν Πόρθος, άθλητικός σάν ένας έφηβος. Ήταν ό Ξανθός με καρουλιστά μαλλιά, μα δικά μάτια, και τριανταφυλλί μουτρο. Ήταν ό Δούρας, Λούδς τότε λέγανε «εί άλλοι, μακρός και λιγνός σάν φουρνόφιας, ένας διανοούμενος απ' τ' Αιόχλι με πρόσωπο και κεφάλι άλλ Γκρέκο. Ήνα περιεργό μίγμα έρωτισμού και σεμνότητος. Ο Δούρας τόν έλεγε «σάτυρος που καλογέρεφε». Όλοι αυτοί είχανε συνθεθεί περίφημα, με κείνη τή φιλία που μόνο κάτω απ' τώ κοινά δάσκαλα τώ πολέμου σφυροκοπά ή ζωή, Είχανε κοινό ταμετο, κοινό σασατίο, κοινά μυστικά, κοινές περιπέτειες και κοινά τώ γλέντια τής Κυριακάτικης «άδειας διανοικτερεύσεως μετά θεαμάτων».

— Ο Δούρας κορόνιδεσε όλο τή πράγματα και έκανε συλλογή από φτηνές φυλάμενες πίπτες, μεγάλες

σά στυλιάρια. Τής πήρε μιά μέρα κρυφά απ' τώ γυλιό του ό Λεωνής και έστισε ένα άντικηνο, μεταχειριζόμενος αυτές για παλούκια. Ο Χαραλάμπος έγραφε τής «επαπαρούνας». Ήγουν υπερλυρικά έρωτικά γράμματα πρós μίαν άρσκειάδα. Όλο λυγμός και συνύληση. Ο Μηνάς, αυτός, ήτανε ένας έξοχος τύπος Άνατολίτης, ένας άληθινά «άγνός» έφηβος, που κοκκίνιζε σάν τόν κυττούσανε με λαμπερά μάτια οι κοπέλλες, και δεν επέτρεπε νά έξοτισμεί μπροστά του καμιά άδιδάντροπη έλέξη και καμιά φανταστική κορηλογία. Ήταν άπεραντα κελός και σάν μιλούσε έβριζε πάντα τώ ρήμα στώ τέλος τής φράσης όπως κάλουνε όλοι οι τουρκουμερίτες. Έλληνες που έχουνε για μητρική τους τώ τουρκικά. Ο Δούδς, ό σάτυρος που καλογέρεφε, κίταξε με τώ μεγάλα λοξά τώ μάτια τώ πενηντάλεα, κάθε γυναίκα, κάθε ήλικιας, και μέλις γύριζε καμιά απ' αυτές νά τόν κυτάζει, χαμύληνε τώ δικό του στίς μέρες τών άρβύλων του, σάν ντερουαζέλλισα.

— Ο Λεωνής διηγήθηκε στόν λαθωμένο φίλο του χίλια δυο επεισόδια τής περιεργής συντροφιάς, τών πώ ένδιαφέρον απ' τώλο.

— Πός ό Μηνάς, τώ μορφόπαϊδο τής παρέας, ό άνατολίτης, ό άνάρετος και ό άγνός έπαθε ένα μασκαράληκι που χαροποίησε τή δόμοάδες τήν παρέα. Στην Τούμπη, έκεί κάτω από τώ απείλιον χαρρακομάτων» δούλευε με έξοδα τών στρατιωτικών άρχων ένα θεατρικό όπαίθριο για τούς στρατιωτικούς. Ήταν ένα μουλουκάκι που έπαιζε «και τόν Ούλαμο μιά φορά τή δόμοάδα. Λοιπόν ό πρωταγωνιστής του ήταν ένας έκφυλος τύπος, ένας Άθηναίος ήθοποιός με διστραμμένο έρωτικό έστικτο και σημαντική ποιητική διάθεση. Νέμος τώ θεατρικό του ψευδώνυμο. Ήταν άσχημος σά φάνος, όσο ήθελε νά φάνεται ηθλοκάτερος. Λοιπόν αυτός ό τύπος είνε τόν Μηνά κα'... τόν έρωτεύθηκε. Άρχισε νά τριγυρνά τής νύχτες γύρω στή παράγκα τής διμοιρίας, άρχισε νά γράφει έρωτικά πεζοτραγούδια, και στώ τέλος έπιασε τώ Δούρα τώ δημοσιογράφο τής παρέας, καλιό του γνωριμία, και τώ ελεπε τώ ντέρτιο του, πιγμένους στώ δάχρυα. Δεν ήθελε από τόν Μηνά παρά νά άνέχεται νά τόν λατρεύει και νά διαβάσει τώ τραγούδια που τώ έγραφε.

— Ο Δούρας έδειξε ένθουσιώδες ένδιαφέρον για τήν ύπόθεση τώ θεατρίνου. Άνιστορόντας τώ τρι-

κούβεργο γκεβεζελίκι που θά άκούουόσε, άνεκόλωσε στούς άλλους τήν ιστορία και συνωμότησαν όλοι μαζί νά καταφέρουν τώ Μηνά νά «τείνει εθήκων ες» στίς έξωφρενικές γραφές έξομολογήσεις τώ περιπαθούς θεατρίνου.

— Η συνάντηση θά γινότανε στώ πάρκο τώ Βασιλέως Γεωργίου. Έκει ό θεατρίνος θάκανε τώ έξοδα ενός μεγάλου πρου γλεντιού, άνταμώνοντας τάχα κατά τώχη τήν παρέα τών ούλαμιτών. Έτσι και έγινε. Με τήν πρώτη κυριακάτικη έξοδα, ό Μηνάς άδηγήθηκε απ' τούς συνωμότες ως πρόδοκτον επί σφραγίν.

— Ο Νέμος δεν άρχισε νά κωταπλεύσει. Φορούσε θελουόενιο καπέλλο με φαρδό γύρο, ένα μεταξωτό κασκόλ γυναικείο, τυλιγμένο στώ λαιμό του, και ένα λεπτό πανοφοράκι μπές. Οι συνωμότες γενεφτήκανε συνθηματικά.

— Έτος ό φίλος! — Ο θεατρίνος προχώρησε με ψεύτικη άφέλεια, έκανε νά κάτσει σάνα ψάθινο κάθισμα πρós στή θάλασσα, και τήν ίδια στιγμή, τάχα ξαφνικά, είνε τήν παρέα και χαμογέλασε στώ δημοσιογράφο.

— Πήλασε και τούφιξε διαστικός και με θερμότητα στώ χέρι. — Πόσα χρόνια έχω νά σάς δω! Πόσα χρόνια! — Από τότε που περάσατε με τόν Οικονόμο απ' τήν πόλη μας.

— Αχ, ό Οικονόμος... (Σκηνικό άγιάτρευτης λύπης. Αυγμός μεταφρασμένος σέ άσχημη γριμάτσα). Σηκωθήκανε όλοι και τόν καλέσανε στην παρέα.

— Τά μάτια τώ ήτανε μικρά λοξά και τραθηγμένα με κραγιόνι για νά φαντάζουσαν πώ μεγάλα. Στά παχειά του χείλη και στούς κροτάφους φορούσε κοκκινιάδι. Ο δημοσιογράφος με άφελή άπρέπεια, παρασυρόμενος τάχα απ' τής άναμνήσεις τώ θύμισε τήν παράσταση τώ Φάουστ που καταπιάστηκε ό μεγάλος έκείνος δίσκαλος με τώ έλεεινό μουλουκι του. Ο Νέμος έπαιζε τώ ρόλο τώ Φάουστ.

— Έσπούδασα φιλοσοφία; Ιατρικήν... — (Έχει συνέχεια)

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ και πάσα έν γένει τραπεζιτική έργασία, υπό τούς καλλιτέρους όρους ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Η άρχαιότερα τών έν Ελλάδα Ιραπεζών έτος ιδρύσεως 1839 ΤΑΧΥΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΞΕΤΡΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΣ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ ΕΞΕΤΡΑ ΕΞΕΤΡΑ Έκτεθεν εις τήν ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΙΝ Θεσσαλονίκης άνεγνωροσθη ως τώ ΑΝΩΤΕΡΟΝ έκ τών καπνικών εκθεμάτων και τώ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ έλληνικών Σιγαρέττο, συνδυάζον άρίστην ποιότητα, καλλιτεχνικήν εμφάνισιν και πολυτελή συσκευασία. Με Σιγαρόχαρτον χωρίς Νίτρον. ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ 22 Δραχ. 11 ΚΑΠΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΜΑΤΣΑΓΓΟΥ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ 11 Δραχ. 5.60 Διαρκής παρακαταθήκη παρά τώ άντιπροσώπω Λέσβου κ. ΘΡΑΣ. ΜΠΕΓΕΛΗ — Άγιος Συμεών

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ

ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πάντως ὁ κίνδυνος δὲν θὰ προέλθει ἀπὸ αὐτὴν, ἀλλ' ἀπὸ Ἐκεῖνον. Αὐτὸς εἶνε ἰσχυρὸς. Ὑποπτεύομαι διὰ τὴν ζήτησιν νὰ βρεθῇ τὸν τάφου τῆς γιᾶ νὰ κοιμηθῇ σ' αὐτὸν καμιά "νόχτα" χάριν περισσοτέρως ἀσφαλείας. Ὅπως ξέρετε δὲ αὐτὸς εἶνε πανούργος. Θυμάσαι πὼς μὰ νικοῦσε ἕταν ἡ Λουκία εἶταν ἀρρωστή. Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ πὸν διάβασα, εἶδα τι εἶνε ἀξίος νὰ κάνει. Ἐνὰς ζώοντος ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε δύναμιν εἰκοσι ἀνθρώπων ὅταν καταληφθεῖ ὑπὸ μανίας. Εἶνε δὲ πεντακκοσίων ἐτῶν βρυκολάκας. Ζήτησα σχετικῶς πληροφορίας ἀπὸ τὴν Τραουλβανίαν περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου καὶ αἱ ἀρχαὶ μοῦ ἔγραψαν πὼς ὁ κόμης Δράκουλας ἀπέθανε πρὸ πεντακκοσίων ἐτῶν στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Αὐτὸς εἶνε ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς μας. Φ.δερός καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος....

Σὺ τὰ γράφω ὅλα αὐτὰ διότι φοβῶμαι ἀλλὰ γιὰ τι θέλω νὰ συνηχίσης τὸν ἀγῶνα ἂν ἐγὼ φρονεῖω ἀπόψε.

Καταδίωξε τὸν Δράκουλαν. Ἀναπαύεται ἐντὸς κιβωτίων πὸν περιέχουν χόμα ἀπὸ τοῦ; προγονικοῦ του τάφου. Τὴν νόχτα εἶνε ἐπικινδυνώστατος. Τὴν ἡμέραν βυθίζεται εἰς λήθηρον.

Ἀνακάλυψε τὸν ἡμέραν, κόψε τοὺς κεφαλήν χωρὶς διαταγῶν καὶ κάψε τοὺς τὴν καρδίαν ἢ διαπέρασε τὴν μετὰ μίαν ὥρην σφίγαν. Ἀπάλλαξε, φίλε μου, ἂν ἐγὼ λείψω τὸ Λονδίον, ἀπάλλαξε, τὴν ἀνθρωπότητα ἐνδὲς τοῦ τέρτου. Δύτρωσον ἐπίσης κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τὴν ἀτυχὴ Λουκίαν. Ἐάν ἀπόψε μοῦ συμβῇ τίποτε, χαιρετῶ γιὰ πάντα!

Βῆν Ἐλισσιγγ ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σουάρδ

Σεπτεμβρίου 24.— Μόλις ἐξύπνησα. Κοιμήθηκα ὅλη τὴν νόχτα ἦσυχά καὶ ραβδία, ἔγραψα ἡμῶν πολὺ κουρασμένος. Σήμερα αἱ ἰδέες μου ξεκαθάρισαν καὶ τὸ πνεῦμα μου ἦσυχασε. Χθὲς ἐπίστεψα γιὰ μιὰ στιγμή σ' ὅσα τερατῶδη πράγματα μοῦ εἶπεν ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ. Σήμερα τὰ θεωρῶ ὅλα ἐξωφρενισμοῦ. Εἶνε ἀδύνατον νὰ χεῖ δικη. Κάποια λογικὴ καὶ φυσικωτάτη ἐξηγήσις θὰ ὑπάρχει γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἶμαι δέδιος πὼς σὺ τέλος θὰ ἀποδειχθῇ ἢ ἀληθῆς. Τὸ μόνον περιεργὸν εἶνε πὼς ὁ σοφὸς καθηγητὴς Βῆν Ἐλισσιγγ πιστεύει σὲ τέτοιαι τερατῶδη... Μήπως ἔπαθαν αἱ φρένες του; Ὅθ ἦταν τρομερὸ!

Σήμερα δὲν ἔχω τίποτε νὰ γράψω.

Φω. Ἐκτὸς ἂν ἐνοήσῃται ἔξωθεν ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ. Εἰς τι νὰ ἀσχολήθηκε ἄραγε χθὲς τὴν νόχτα. Τὶ ἀλλόκοτος ποῦγινε τελευταία!

Σεπτεμβρίου 29.— Ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ μ' ἐκάλεσε σήμερον ἐσπευσμένως στὸ ξενοδοχεῖο του. Ἐπήγα χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ καὶ ὄρθωκα ἐκεῖ τὸν Ἀρθούρο καὶ τὸν φίλο μας Κουίτου Μόρρις, ἔρχαν ἔλθει στὸ Λονδίνο κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Βῆν Ἐλισσιγγ καὶ τοῦ; ἔσφιξα μ' ἀγάπη τὸ χέρι.

Ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ ἦταν ἐπίσης παρὼν κ' ἐφαίνετο πολὺ λυπημένος καὶ νευρικός. Οἱ δύο μου φίλοι ἀγνοοῦσαν τὸν λόγο τῆς προσκλήσεώς των, ὅπως κι' ἐγὼ.

Ἀφοῦ ξεκαθίσαμεν ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ μὰς εἶπε μὲ φωνὴν σοβαρὰν: — Σὰ; ἐκάλεσα ἐδῶ νὰ σὰ; ἀποκαλύψω κάποιον μυστικὸν πὸν δὲν δικαιούμαι νὰ τοῦ κατέχω πλέον μόνον ἐγὼ. Ὅτι θὰ σὰ; πὼς εἶνε πολὺ τερατῶδες, εἶνε ἀφαντάστως παράδοξον. Ὑποσχέθητε, φίλοι μου, δι' ἐν ἀμειδίωτε γιὰ τὰ λόγια μου. Ὑποσχέθητε νὰ φανθῆτε ψύχραιμοι μέχρι τέλους.

Ἐλαβε τὸν λόγον ὁ Κουίτου Μόρρις.

— Κύριε καθηγητᾶ, εἶπε, ποτὲ δὲν ἀμειδίωσα στὰ λόγια σας καὶ ποτὲ δὲν ἐφανθήκαμε ἐπιφυλακτικοὶ ἀπέναντι σας. Μιλήσατε μὰς καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα. Ὅτι σὰ; ἀκούσομε μὲ προσοχὴ καὶ θὰ σεβασθῶμε δι' ὅτιδήποτε κι' ἂν μὰς πῆτε κι' ὅσο παράδοξον καὶ ἂν εἶνε.

Ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ ἔμεινε ἀπόλυτως εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Μόρρις κι' ἔσφιξε μὲ ἀγάπη τὸ χέρι του.

Ὁ Ἀρθούρος ὁ ὁποῖος σιωποῦσε μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, εἶπεν εἰς τὸν καθηγητὴν:

— Καθηγητᾶ Βῆν Ἐλισσιγγ, δὲν συνηθίζω νὰ ἐνεργῶ στὰ τυφλά. Τὶ πρόκειται νὰ μὰ; εἶπῃτε καὶ γιὰ τοῦτο λόγο σὰ; χρειάζεται ἢ συνδρομὴ μὰς; Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὰ; ὑποσχεθῶ τίποτε ἂν δὲν μάθω περὶ τίνος πρόκειται. Πρέπει πρὸ παντὸς νὰ μὴ θίγεται ἡ τιμὴ μου ὡς ἀνθρώπου καὶ ἢ πίστις μου ὡς χριστιανοῦ, γιὰ νὰ σὰ; δώσω τὸν λόγο μου, δι' εἰμαι μὲ τὸ μέρος σας. Ἐξηγηθήτε λοιπὸν, προσηγομένως. Ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται πολὺ σκοτεινὰ καὶ ἀκατάληπτα.

Ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ δὲν δυσχεραίσθη γιὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀρθούρου. Ἐγνώριζεν, δι' ὁ νέος εἶχε μερικὰς ἐπιφυλάξεις σχετικῶς μὲ τὰς ἐνεργείας του κατὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς Λουκίας καὶ ὅταν ἢ νέα ψυ-

χορραγοῦσε.

— Κύριε Γόλδαμινγγ, τοῦ εἶπε, πρὸς τὸ παρὸν δὲν σὰς ζητῶ παρὰ τοῦτο: νὰ μὴ μὲ καταδικάσετε στὴ συνείδησί σας πρὶν σκεφθῆτε προηγουμένως καλὰ, γιὰ δι' ὅτι σὰ; πὼς, γιὰ δι' ἡ ζήτησιν νὰ πράξω.

— Ἔστω, συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος. Καὶ τὴν ἀπὸ σὰς ἐδώσαμε τὸν λόγον σας, ἐξηγηθήτε, περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἐπιθυμῶ, εἶπεν τότε ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ, νὰ ἔλθετε ἀπόψε μὰς μὲ μου καὶ νὰ εἰσελθῶμεν κρυφὰ στὸ νεκροταφεῖον τοῦ Ἀμοιτέδ.

Ὁ Ἀρθούρος ἀκούσας τὴν πρότασιν αὐτὴν ἐχλώμιασε.

— Ἐκεῖ πὸν εἶνε θαμμένη ἡ ἀτυχὴ Λουκία; ρώτησε.

— Ναι, φίλε μου.

— Καὶ γιὰ τι πρέπει νὰ πάμε ἐκεῖ;

— Ὑπάρχει λόγος σοβαρὸς κ. Γόλδαμινγγ, πολὺ σοβαρὸς μάλιστα.

— Σὰ; ἐρωτῶ τι θὰ κάμωμεν ἐκεῖ;

— Ἔστω θὰ σὰ; τὸ πῶ. Ὅθ εἰσελθῶμεν στὸ νεκροταφεῖον τῆς οἰκογενείας Οὐδέστιαρα.

Ὁ Ἀρθούρος, μόλις ἀκούσε τὰς τελευταίας λέξεις ἐτινάχθη ἐπάνω τραγμήλιος.

— Κύριε καθηγητᾶ, εἶπε, μιλήσατε σοβαρῶς ἢ ἀστεϊῶς; Βλέπω ὅμως πὼς; σεβραλογοῦτε...

Ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ ἐσιωποῦσεν ὡς ἀνθρώπος πὸν ἐπεριμένει ὅλας αὐτὰς τὰς ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ.

Ὁ Ἀρθούρος ἐτινάχθησε τραγμῆλιος πάντως καὶ ρώτησε:

— Καὶ ἀφοῦ εἰσελθῶμεν στὸ νεκροταφεῖον;

— Ὅθ ἀνοιξομε τὸ φέρετρον τῆς ἀτυχῆς Λουκίας! εἶπεν ὁ καθηγητῆς.

— Αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ, εἶνε τερατῶδες, ἐκραύχασεν ὁ Ἀρθούρος σπασθεὶς ἐκ νέου ἐπάνω. Θέλω νὰ εἶμαι ὑπεμονητικὸς καὶ ψύχραιμος, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Αὐτὸ πὸν ζητᾶτε λέγεται βεβήλωσις...

Ὁ θυμὸς τὸν ἐπνίγε καὶ εἶχε γίνε φρικτὰ ὄχρῶς.

Ὁ Βῆν Ἐλισσιγγ τὸν ἐκούταζε μὲ καλωσύνην, τέλος δὲ τοῦ εἶπε:

— Ἄν μπορέσα νὰ σὰ; ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν πόνο αὐτὸν, φτώχῃ μοι φίλε, θὰ τὸ ἔκανα χωρὶς νὰ σὲ ἀνησυχῆσω καθόλου, μάρτυς μοι ὁ θεός. Εἶνε ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ ὑποστῶμεν τὸ μαρτύριον αὐτό. Ἄν δὲν γίνε δι' ὅτι σὰς λέγω θὰ ὑποφέρει ἀργότερα πολὺ ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἀγαποῦσατε.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρθούρου εἶχε γίνε λευκὸν ἀπὸ τὴν ὄργην.

— Νὰ εἰσθε προσεκτικὸς, κύριε! ἐκραύχασε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ "ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ"

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

Βιβλίων
Ἐφημερίδων
Περιοδικῶν
Καθὼς καὶ πάσης ἄλλης φύσεως ἐκδοτικῆν ἐργασίαν.

Ἐπιστολογράφων, κάρν-βι-ζιτ, ἀγγελτηρίων γάμων καὶ κηδειῶν καθὼς καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐντύπων διὰ τὰς Κοινότητας καὶ λοιπὰς διοικητικὰς ἀρχάς.

Καλαισθησία, γούστο, ἐπιμέλεια, ταχύτης, τιμαὶ λογικαί.

Γερμανικαὶ βαφαὶ Ἐ. J. B. ΑΡΤΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Εἰς ὅλα τὰ καταστήματα Ἀντιπρόσωπος Νήσου Λέσβου μὲ πικρακατήχηρον ΔΗΜ. Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Κεντρικὴ Ἀγορὰ — Πηγαδάκι

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

Τελευταίου συστήματος ὀλοελαστικοὶ καὶ ἡμιελαστικοὶ ἡγγυημένῃς ἐφαρμογῆς καὶ στερεότητος ἔτοιμοι καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ στοῦ

ΧΡΥΣΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Γωνία Ἀγ. Συμεὼν Μυτιλήνης Πωλοῦμεν καὶ ἔπαντα τὰ ὑλικά Κορσεδῶν καὶ Σουτιέν εἰς τιμὰς Ἀθηνῶν. Φασὸν Κορσεδῶν 50 δραχμῶν μόνον. Πρὸς τὸ συμφέρον σας ἐπισκεφθῆτε μας.

RADIO TELEFUNKEN

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΙΚ. Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ

Νὰ ἀκούσετε τὰ Ραδιόφωνα
Νὰ κρῖνετε τὰ Ραδιόφωνα
Νὰ ΘΑΥΜΑΣΕΤΕ τὰ Ραδιόφωνα
Καθ' ἐκάστην ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑποχρεώσεώς σας.

ΤΕΛΕΦΟΥΓΚΕΝ
ΤΕΛΕΦΟΥΓΚΕΝ
ΤΕΛΕΦΟΥΓΚΕΝ

Αἱ τιμαὶ πωλήσεως τῶν Ραδιοτελεφουγκεν ἀριστέων καὶ ὅμοιαι δι' ὅλοκληρον τὴν Ἑλλάδα μὲ μεγάλας εὐκολίας πληρωμῆς εἶνε προσίται εἰς πάντας.

- 1) Δέκτης τύπου 40 W μὲ 5 λυχνίας ἰσχυρὰς μὸδῆλο τοῦ 1931 ΔΡΑΧ. 5000
- 2) Δέκτης τύπου 340 W μὲ 5 λυχνίας ἰσχυρὰς νέου συστήματος μὸδῆλο τοῦ 1939 " 6500
- 3) Δέκτης τύπου 340 W, ὅμοιον τοῦ ἀνωτέρου ἀλλὰ μὲ μεγαλύτερον ἰσχυρότατον συνδυασμένον σὲ ἕνα ἑπιπλο " 8800
- 4) Δέκτης ὅμοιος τοῦ ἀνωτέρου τύπου 340 G.I. " 9600
- 5) Δέκται δὲκ βραχυτάτα μήκη κύματος τιμαὶ ἐπὶ ζήτησει " "
- 6) Μεγάρφωνα ἠλεκτρομαγνητικὰ καὶ ἠλεκτροδυναμικὰ ἀπὸ Δραχ. 500 μέχρι " 2700
- 7) Λυχνίαι ραδιοφῶνων ὅλων τῶν τύπων ἀπὸ Δραχ. 137 μέχρι " 1460

Ἄπαντες οἱ ὡς ἄνω δέκται λειτουργοῦν εἰς ὅλα τὰ βολτᾶζ τῶν τριφασικῶν ρευμάτων πλὴν τοῦ τύπου 340 G.I. ὅστις λειτουργεῖ μὲ συνεχῆς ρεῦμα καὶ δέχονται ὅλους τοῦς σταθμούς; ἀπὸ 200—2000 μ. μ. κ.

Ὅλα τὰ Ραδιόφωνα ΤΕΛΕΦΟΥΓΚΕΝ καταναλοῦν ἐλαχίστην ποσότητα ἀρρέυματος Δραχ. 0,30 δι' ἐκάστην ὥραν λειτουργίᾳ; καὶ δὲν χρειάζονται μπαταρίας.

Ἡ ΡΑΔΙΟΤΕΛΕΦΟΥΓΚΕΝ μὲ πείρειν 25 ἐτῶν εἰς τὴν εἶδη ταῖα πρωτοπόρος τῶν τελειοποιήσεων σὰ; παρουσιάζει Ραδιόφωνα νέου ὅλου; καὶ ἰδίων τῆς συστήματος (PATEUTE) μὲ διαφείαν ἐνεργειῶν καὶ διαχωριστικῆς ἀπληθαίστεον καὶ εἶνε γεγνηδ; δι' εἰ πελάται τῆς οὐδέποτε μετενόησαν ὅθ τὴν ἀπρόσμησαν.

ΚΗΛΙΔΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΨΗΚΤΡΑΣ

Δόντια πλέον λευκά. κατὰ 3 ἀποχρώσεις εἰς 3 ἡμέρας.

Δὲν ἰσχύει τὴν πλὴν δικαιοσύνην διὰ νὰ ἔχη τις ἀκόμη δόντια κερνισμένα, ἐκχρωματισμένα, χαλασμένα, ἐκαστὴν κοιλότητα, σπασίσην καὶ ὄργην. Πράγματι ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυψε τὸ μέσον νὰ περιορίσῃ κατὰ 95% τὴν αἰτίαν ὅλων τῶν παθήσεων τῶν δδόντων καὶ τῶν οδῶν, τὰ ἑκατομῶρια τῶν μικροβίων ἅτινα λυμαινονται τὸ στόμα εἰς ἐκάστην εἰσπνοήν. Εἶνε ἡ μέθοδος Κολυνοῦς ἐπὶ ἑξῆς ψήκτρας. Εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀκριβῶς τὰ δόντια σας θὰ γίνον λευκότερα κατὰ τρεῖς ἀποχρώσεις. Ἡ Κολυνοῦς εἶνε μοναδική.

Παρακαταθήκη ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ παρὰ τῷ Φαρμακείῳ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ — Λέσβου

ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ο εξ' Αντίσσης

κ. Δημ. Μιχαλέλλης δ' «περισώσας» την υπόθεσιν των λεσβιακών παλαιών καπνών εν Αθήναις τη βοήθεια του τηλεφώνου του κ. Παπανδρέου και του κομμολογοίου του κ. Κυπριανού, δέν εινε από εκείνευς που, χάρις εις τον Βενιζέλον και την συγκυβερνώσαν πλουτοκρατικήν σπειραν, κατήχησαν να τρώνε «μηνιαίως» η στη χάση και στη φούσκωσιν του φεγγαριού. Ο άνθρωπος έχει το καθημερινό του, όπως το έχει και ο κάθε καταφερτζής, ο απεχθόμενος τις ιδέες και τα φρονήματα καθ' εν τρόπον και τα σουράκια του, μόλις η περιστασις το καλέσει.

Οι λέσβιοι

καπνοπαραγωγοί οι κοροϊδευόμενοι από την κυβερνήσιν, τον Παπανδρέου και τον... Μιχαλέλλην εινε εις θέσιν να εκτιμήσουν και το όψιμον ενδιαφέρον των διαφόρων ψευδοπροστατών της περιστασιως και τους αγώνας υπέρ αυτών του φτωχού «Ταχυδρόμου» που πρώτος απεκάλυψε και ύψωσε φωνήν διαμαρτυρίας δια τον άχαρκτηρίστον κυβερνητικόν παραγκωνισμόν της Λέσβου από την εφαρμογήν του μέτρου της εξαγοράς των παλαιών καπνών. Διότι προορισμός ιδικός μας εινε να σκληρύνουμε κάθε τόσο ένα άκωφαντικόν έγερτήριον προς τους λεσβίους άδικωμένους αγρότας, να τους ξυπνοίμε από τον ραγιάδικον ύπνον και να τους εξωθώμε προς την πάλη και τον αγώνα υπέρ του ίδιου των συμφερότων. Κατά πόσον δέ η προσπάθειά μας άπληρξεν η όχι άκαρπη σε αποτελέσματα, το μαρτυρεί η ιστορία του τόπου αυτού και των άπείρων ζητημάτων του που κάθε τόσο αντιμετωπίζουμε. Η συναίσθηση ότι κάνουμε το καθήκον μας άπνεαν του τόπου μάς ίκανοποιεί αρκετά ώστε να μη μάς χρειάζονται ιμπάν σεργίσιμα» από πλανοδίους υπηρέτας κομμωτηρχών και από σκουπιδιαρέους πολιτικών γραφείων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Αριθ. 72958

Περίληψις δημοπρασίας Κατασκευής Διδακτηρίων εν Μυτιλήνῃ

Ο Υπουργός της Παιδείας και Θρησκευμάτων

Διακηρύττει ότι:

Εκτίθεται εις μειοδοτικήν δημοπρασίαν δι' ένοφραγίστων προσφορών την 24ην Ιανουαρίου 1932 ήμέραν Κυριακήν και ώραν 1ην μ. μ. εν τῷ Νομαρχιακῷ Καταστήματι Μυτιλήνης, κατασκευῆ τριῶν πολυταξίων διδακτηρίων δημοτικῶν Σχολείων συμφώνως πρὸς τοὺς δροῦς τῆς λεπτομεροῦς διακηρύξεως, ἧτις μετὰ τῶν λοιπῶν σχετικῶν διαγραμμάτων κλπ. εἶνε κατατεθειμένη ἐν Μυτιλήνῃ μὲν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σχολικοῦ Ἀρχιτέκτονος, ἐν Αθήναις δὲ ἐν τῷ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Σπενσιπλου καὶ Ἀριστομένους παρὰ τὸ Μαράσλειον Διδασκαλεῖον παρατήματι Ἀρχιτεκτονικοῦ Τμήματος τοῦ Υπουργείου Παιδείας, ἐνθα οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν προσεχόμενοι καθ' ἑκάστην ἐργασίμον ἡμέραν καὶ ὡραν 11 π. μ.—1 μ. μ. ἀπὸ τῆς 9ης Ιανουαρίου 1932 μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς δημοπρασίας.

Ἐγγύθιος δρ. 350.000

Ἐργολόβιοι δεκτοὶ γ' καὶ δ' τάξεως.

Ἐν Αθήναις τῇ 17 12 32

Ο Υπουργός

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ Ο Κ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΔΙΑ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΑΣ

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΟΥΤΕ ΠΡΟΕΙΔΕ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟΝ ΟΥΤΕ ΜΕΤΡΑ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ

Την 24ην Δεκεμβρίου και περι ωραν 11ην ο κ. Πρωθυπουργός άνεκοίνωσεν εις τους κ. κ. Βουλευτάς, μέλη της άρμοδίας Κοινοβουλευτικής Έπιτροπής, ότι άπορρίπτει όλας τάς έπι του νομοσχεδίου ελαίου τροπολογίας, προκειμένους να υποβάλει ιδιόν του σχέδιον το όποιον ειχεν ήδη ετοιμάσει κατά την πρωινήν συνεργασίαν του μετὰ του κ. Μαρή "Οπερ και εγένετο.

Άμεσον αποτέλεσμα της τοιαύτης βενιζελικής άγαθοεργου προνοίας ήτο: το κατωτέρω, το όποιον διαφαίνεται ολοκάθαρα μέσα στους στυγνεύς αριθμούς των δελτίων τιμών ελαίου.

26 Δεκεμβρίου 1931 έλαιον 8-ξυτήτος 5 δεθμών.

Τμή κατά λαγγίνιον Δρχ. 81—82 8Δεκεμβρίου τιμ. κ. λαγ. » 90—91 23Νοεμβρίου » » » 91—93 9Σεπτεμβρίου » » » 106-108 20 Ιουλίου » » » 112-115

Οι αριθμοί αυτοί μιούν πολύ ποιδ ξεκάθαρα από τα διάφορα άνακοινωθέντα που δημοσιεύονται στις εφημερίδες των όποιων οι πολυπληθεῖς άναγνώσται εινε υποχρεωμένοι να χάρτουν, ότι τους σεβρίρουν εξ Αθηνών οι διάφοροι ειδικάτεροι και οι δῆθεν καλώς πληροφορημένοι άναποκριτά.

Και διερωτάται τώρα ο μικροελαιοπαραγωγός, όόποτος

ξδρωσε να πληρώνει όδοιπορικά στους δικφόρους Συνεδριολόγους και βαρειά τηλεγραφικά τέλη δια να μεταβιβάζει δια των καλωδίων της "Ησπερν άναρθρες κραυγές άπογνώσεως.

Μήπως δέν φάνηκε άπ' την άρχη πός έπρεπε να αγωνισθεί η τάξις των καταφρονεμένων άγροτών, με την τάξιιν των εμπόρων των όποιων οι άντιπρόσωποι ξεύρουν πολύ καλά, και έχουν γερά μέσα για να επιβάλουν τα θελήματά των;

Πρός τι λοιπόν, χρόνος 12 μηνών τώρα, αυτό το αεροκοπάνισμα; Για να βάψουμε τα μάτια του κοροϊδευμένου λαού, δημοσιογραφούντες άκόμη από το Αίγιο;

Τέλος πάντων. Τι να, που με περισσότερο; Η αλήθεια που βγαίνει άπτά γεγονότα εινε τούτη.

Το νομοσχέδιο περι προστασίας του λαδ ου έγινε αλλοσούσσιμο, διότι αυτή ήταν η μετρα του έθους εινε γραφτό να μείνουν καταδικασμένοι στην καταδυναστευση όσοι δέν εξαρτουν την εδημερία τους άπ' τις δικές τους δυνάμεις και δέν κατορθώνουν μια για πάντα να ξυπνήσουν και να άντικρύσουν την πραγματικότητα με ξεστρίμλιαστα μάτια.

ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ

Η ΔΥΣΎΤΙΧΙΣΜΕΝΗ ΥΠΑΙΘΡΟΣ

Η ΓΕΡΑ, Η ΠΛΟΥΣΙΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΕΧΕΙ ΝΕΚΡΩΘΕΙ ΠΑΝΤΕΛΩΣ Η ΚΡΙΣΙΣ ΕΧΕΙ ΦΘΑΣΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΡΟΧΩΡΗΤΟΝ

Έντυπώσεις από μίαν περιοδείαν

Η Γέρα, με άπό τις μεγαλύτερες και πλουσιότερες περιφέρειες του νησιού μας, δοκιμάζεται άσφαλώς από την σημερινήν δεινήν οικονομικήν κρίσιν, περισσότερο από κάθε άλλη. Η ξυπνημένη αυτή περιφέρεια, της οποίας οι περισσότεροι κάτοικοι, κατ' εξαίρεσιν, έχουν άποκτήσει άγροτικήν συνείδησιν, εινε σήμερα, νεκρά εξ ολοκλήρου. Η φτώχεια και η κακομοιρία που επικρατεί σ' όλα της τα χωριά, από το Πέραμα ώσαμε τον Μεσαγρό, εινε άπάνταστη. Πρέπει να πάει κανείς εκεί για να αντιληφθεί από κοντά, την οίκτραν οικονομικήν κατάστασιν εις την όποian περιήλθον οι δυστυχισμένοι κάτοικοι. Τα καφενεδάκια των χωριών, εινε δλη την ήμέρα σχεδόν έρημα. Ελάχιστοι πηγαίνουν σ' αυτά, κάθονται συλλογισμένοι να κλαινε την μοτρα της. Και οι άγορές, όλες σχεδόν έρημες. Τα βράδυα, στις 8 με 9, κλείνουν όλα και τα χωριά που είχαν άλλοτε ζωηρή κίνηση, θυρίζονται στην άγρια έρημία τους. Οι έμποροι έπειτα από το κόψιμο των πιστώσεων που τους έκαναν οι Τραπεζες, άναγκάστηκαν να κόψουν κι' αυτοί τας πιστώσεις προς τους πελάτας των. Και στα μικρότερα μαγαζιά υπάρχει η χαρκτηριστική ταμπέλα «Βερεσέ σε κανένα». Έτσι οι φτωχοί κάτοικοι που δέν έχουν δουλειά, ο θεός εβρει πως καταφέρνουν να τὰ περνούν. Τα μικρά παιδάκια που συναντήσαμε κατά την περιοδείαν μας στάς εισόδους των διαφόρων χωριών, δέν έπαιζαν όπως άλλοτε χαρούμενα. Στα προσωπάκια των ήταν ζωγραφισμένη δλη η επικρατούσα άθλιότης και κακομοιρία. Μόλις μάς εδλεπαν έτρεχαν πίσω μας, άπλώνοντας τα χεράνια τους.

τουρογόν και η ελαιοπαραγωγή εινε άροκεία καλή σ' όλόκληρη την περιφέρεια. Μεθάριο όταν θάκλεισον τα ελαιοτριβετα και θ' άπολυθουν εκείνοι που εργάζονται σ' αυτά σήμερα, τι μέλλει γενέσθαι; Ίδου το ερώτημα εις το όπιον δέν τολμά ν' άπαντήσει κανείς. Άλλά γιατί η Γέρα να δοκιμάζεται από την κρίσιν περισσότερο από κάθε άλλην περιφέρεια; Απλούστατα διότι στη Γέρα δέν καλλιιεργείται τίποτε άλλο από την ελιά. Όλος ε μεγάλος, ο άπέραντος Περχωτικός κάμπος, εινε γεμάτος ελιές. Και ο ξεπεσμός της τιμής του προϊόντος αυτού έφερε τους άτυχεις κατοίκους στην σημερινήν τους άθλιαν κατάστασιν.

Στις άλλες περιφέρειες λίγο πολύ υπάρχουν κι' άλλα προϊόντα, από τα όποια κάτι πήραν οι κάτοικοι. Έγινε κάποια κίνηση. Στη Γέρα όμως δέν υπάρχει τίποτε άλλο από την ελιά.

Για τους φτωχούς, έσημειώθη και στην Γέρα όπως και σ' όλα τα χωριά, κάποια φιλανθρωπική κίνηση. Με την πρωτοβουλία των Κοινοτικών άρχών, διοργανώθησαν κατά τας εορτάς που μάς πέρασαν έρχοντι, το προϊόν των όπιων διανεμήθη στους άπόρους. Στην Πατάδα έγινε και κάτι πρωτοφανές. Κάποιος πλούσιος χωρής έπείδειξε και φασαρίες, έμοιρασε αρκετά βοηθήματα σ' όλους του, φτωχούς του χωριού του. Δέν σά; φαίνεται περιεργον ότι υπάρχουν άκόμη άνθρωποι που συγκινούνται από την δυστυχία των άλλων;

Κ. ΚΑΡΤΕΡΗΣ

Τας υπογραφιας εργασίας σας στον «Ταχυδρόμο»

Η νεοσδοθεύσα αθηναϊκή συνάδελφος «Πολιτεία» δημοσιεύει εβόχως ενδιαφέρουσας συνέντευξιν με τον Αρχηγόν του Αγροτικού και Εργατικού κόμματος κ. Παπαναστασίου επί του ελληνικού οικονομικού ζητήματος. Άπό την συνέντευξιν αυτήν άποσπώμεν τα μάλλον ενδιαφέροντα σημεία.

— Νομίζετε κ. Πρόεδρε, ότι ήδύνατο να προΐδη η κυβερνήσις την σημερινήν οικονομικήν εξέλιξιν;

— Την δυσχερή θέσιν εις ην περιήλθε σήμερα η κυβερνήσις και τον κίνδυνον της δραχμής ωφειλε να τα ειχε προΐδει άφου καλύπτομεν το έλλειμμα του ίσοζυγίου πληρωμών κατά τα τελευταία έτη διαρκώς με δάνεια και με άφαίμαξιν του καλύμματος της Τραπεζής της Ελλάδος, το όποιον από της συστάσεως της βγαίνει δλονέν ελαττούμενον! Δέν άρνούμαι ότι ο περιερισμός των δαπανών, εάν η κλωσθετο συντηρητική πολιτική από της άνάδου της σημερινής κυβερνήσεως, θα προεκάλει στεναχωρίαν από μάς άόψεως. Άλλά μήπως τώρα δέν υφίστάμεθα στεναχωρία και δέν θά υποστώμεν άκόμη μεγαλύτερας;

— Πώς άντιμετωπίζομεν σήμερα την δημιουργηθεσαν καταστασιν;

— Σήμεραν επιδύκεται να διεξέλιθωμεν εκ της δυσχερείας με σύναψιν νέων δανείων και με άπο μηχανής θεών την πτώχευσιν άλλων κρατών να μάς διευκολύνει αυτή να διευθετήσαμεν επί το λογικώτερον τας εξωτερικάς μας υποχρεώσεις.

— Πώς κρίνετε την πολιτικήν αυτήν;

— Αδιστακτως άπαντώ, ότι την πολιτικήν αυτήν την θεωρώ εντελώς επικίνδυνον. Άντι τούτου θά έπρεπε να έκθεσωμεν πραγματικώς την κατάστασιν εις ην όρσικεαι η Ελλάς ή όποια εις τόσας θυσίας εξετέθη δια να εκπληρώσει εις άκέραιον τας εις χρυσόν υποχρεώσεις της και δια να κάμει την άποκατάστασιν των προσφύγων ητις εινε άκόμη άσυμπλήρωτες. Και θά έπρεπε άκόμη με την ληψιν άμέσων μέτρων να έμποδίσωμεν την οικονομικήν μας πτώσιν.

— Μήπως, κύριε πρόεδρε, όπληχε κίνδυνος μερικα έκ των μέτρων τούτων να κλονίσουν άνεπανορθώτως την πίστιν της Ελλάδος εις το εξωτερικόν;

— Δέν νομίζω, ότι πρόκειται να κλονισθεί η πίστις μας άνεπανορθώτως, καθ' ην στιγμήν τα περισσότερα κράτη και δη μεγάλα δέν εκπληρώνουν τας υποχρεώσεις των εις το άκέραιον. Διότι δέν άποτελει εκπλήρωσιν εις άκέραιον των υποχρεώσεων των η καταβολή εις χάρτινον ύποτιμημένον νόμισμα των υποχρεώσεων αυτών. Καθ' ην στιγμήν, λόγω της μεγάλης παγκοσμίου κρίσεως παρέχεται άναστολή εις δημόσια και ιδιωτικά δάνεια εις μεγάλα κράτη.

Τούναντιον νομίζω ότι η εδθετα συμπεριφορά μας πρέπει να προκαλέσει και θά προκαλέσει εκτιμήσιν και η εξασφάλισις ενός εισοδήματος υπό εύκαταφρονητού έσο)ο επί της όνομαστικής αξίας των χρεωγράφων μας θά έπρεπε να εδχριστήσιν άπολύτως και ειμαι βέβαιος ότι θά εδχριστήσιν τούς δανειστάς μας έκτός των κερδοσκόπων.

Τούναντιον η επιδίωξις συνάψεως δανείων και μάλιστα δια της αγοράς σιτηρών, άποτελει πράξιν, η όποια θά έθεωρητο ως περιλαμβανομένη, προκειμένου ίπρι εμπόρων εις την κατηγορίαν της δημ. α ευ πταίσματος χρεωκοπίας.

— Εις την έπικρισιν της οικονομικής πολιτικής του κ. Βενιζέλου όπληξατε, κύριε πρόεδρε, άμελικτος. Μήπως δια το όπόλειπον έσωτερικόν έργον έχετε λόγους να εισθε έπιεικέστερος;

— Δέν έχω και δια την υπόλοιπον έσωτερικήν πολιτικήν του διαφρον γνώμην. Ο κ. Βενιζέλος έκθαλάξει μερικά μέτρα που ελήφθησαν υπέρ των άγροτών. Άλλά

τά μέτρα τούτα ήσαν άποτέλεσμα πίεσεως σοδαράς των άγροτικών τάξεων. Ύπενθυμίζω τας ταλαντεύσεις του κ. Βενιζέλου δια την προστασίαν της τιμής του άγχωρίου σίτου. Ύπενθυμίζω την άρνησιν του κατ' άρχας να δεχθεί την σύστασιν της Αγροτικής Τραπεζής την όποχώρησιν του εις το ζήτημα αυτό κατόπιν άγώνος, την κρατικήν μορφήν, ην προσέδωκεν εις αυτήν με την συνεχή άνάμειξιν του εις τα έσωτερικά της.

Ύπενθυμίζω έπίσης την επιδράδυνσιν της λήψεως μέτρων δια καννά και δια το λάδι, ως και την διατήρησιν β' κρείας φορολογίας έπι των κυριωτέρων γεωργικών προϊόντων. Άλλά ο άγροτικός και έργατικός κόσμος δέν ίκανοποιείται με τάρψυχλα, τα όποια του παρέχει πεζωμένη μια Κυβερνήσις. Έχει άνάγκην μιας κυβερνήσεως ήγουμένης εις τας μεταρρυθμίσεις, που εινε άπαραίτητοι. Και δι' αυτό κινείται και ζητεί να όργανωθεί συστηματικώτερον και κοινωνικώς και πολιτικώς.

— Τι ιδέαν έχετε δια την πρόβλεψιν του κ. Βενιζέλου ότι τα τεχνικά κόμματα άρχών θά καταστούν άναγκαία μόνον, όταν λείψουν οι μεγάλα φυσιογνωμιαί;

— Η γνώμη μου εινε ότι το κατ' εβόχην προσωπικόν κόμμα εινε το κόμμα των Φιλελευθέρων. Ότι το κόμμα αυτό μετὰ την πρώτην περιόδον του του 1910—1915, όποτε εργάσθη έπί να εφαρμογή τας αρχάς του άνορθωτικού κινήματος του 1909, και έδως μετὰ το 1920, ήκολούθησε και άκολουθεί εις τα έσωτερικά ζητήματα πολιτικήν κα θαρδών καιροσσοτικήν, ρουοικώμενον άντι να διευθύνη ώσαν να ενδιαφέρεται μόνον δια τήνακοτην της αρχής. Δέν νομίζω ότι δια τας σημερινάς περιστάσεις ήεινε άπαραίτητα τοιαύτου είδους κόμματα.

Η προσήλωσις εις ώρισμένας αρχάς και ώρισμένας κατευθύνσεις ή όποια κατά τον κ. Πρόεδρον της κυβερνήσεως θεωρείται σχολαστικισμός, εινε έκείνη, που ήδημοουργεί την πρόδον που επιταχύνει την λύσιν των ζητημάτων, που έμποδίζει τυχαίως λαμβανόμενα μέτρα, που συντελεί εις την πολιτικήν διαπαιδαγώγησιν και εξύψωσιν του λαού.

Και δι' αυτό εργάσθη δσον ήμποροσθα δια την δημιουργίαν ενός κόμματος με άγροτικήν και με μεταρρυθμιστικήν κοινωνικήν ιδεολογίαν, το όποιον επηρέασε την πολιτικήν ζωήν του τόπου και όταν ειχε μεγάλη δύναμιν και όταν αυτή περιορίσθη.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Σήμεραν το άπόγευμα εις το γήπεδον του «Αρεως» θά γίνει η σπουδαιότερα συνάντησις του έπατεινού πρωταθλήματος μεταξυ των ομάδων «Αρη» και «Παλλασθιακού». Αμφότερα αι ομάδες κατέρχονται με έτας ισχυροτέρας συνθέσεις των δια να διεκδικήσουν την νίκην. Το μάς αυτό θά παρουσιάσει εξαιρετικόν ενδιαφέρον και δέν πρέπει να το χάσει κανείς φίλαθλος.

ΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ

Άπό της 1ης άρξαμένου μηνός ήρχισαν αι έγγραφαι της άναθεωρήσεως των εκλογικών βιβλιαρίων των εκλογέων του Δήμου Μυτιλήνης, εις το ένδοθη Πρωτοδικείον (Τμήμα Πολιτικόν). Σχετικώς πληροφρία δόναται εις ενδιαφερόμενοι να ζητήσωσι άπ'η άνωτέρω τμήμα.

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΔΙΑΡΡΗΣΙΣ

Χθές περί την 3ην πρωινήν οι Βεσίλειος Γιάνναρος και Βεσίλειος Μουφλουζέλης άμφότεροι εκ Μυτιλήνης, ήνοιξαν δι' άντικειδος το επί της προνομιακής ίκανοσκλητόν Κουουσλή και άφήρεσαν σεβαστά ποσόν εις μετρητά. Αμφότεροι συνελήφθησαν και παρεπέμφθησαν εις την Εισαγγελίαν.